

РЕШЕНИЕ

№ 693

гр. Пловдив, 23.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Надежда Н. Дзивкова Рашкова
Виделина Ст. Куршумова
Стойчева

при участието на секретаря Тодорка Г. Мавродиева
като разгледа докладваното от Виделина Ст. Куршумова Стойчева Въззивно гражданско дело № 20235300500331 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 – 273 вр. чл.294 ГПК.

Делото се поставя за повторно въззивно разглеждане в производство по чл. 294 ГПК след връщането му за разглеждане от друг състав на Окръжен съд - Пловдив /ПдОС/ във връзка с Решение № 50008 от 01.02.2023 г. постановено по гр.д.№ 1745 от 2022 г. по описа на ВКС, I гр.о, с което е отменено въззивно решение № 260981 от 15.11.2021 г. постановено по възз.гр.д.№ 857/2021 г. на Окръжен съд - Пловдив /ПдОС/.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба на М. М. Б., ЕГН: *****, чрез пълномощника по делото адв.И. М., против Решение № 260099 от 27.11.2020г. постановено по гр.д.№ 1843/ 2018г. по описа на Карловски районен съд – II гр.с., в частта му, в която се **ОТХВЪРЛЯ** предявения от М. М. Б., ЕГН: *****, против М. П. Г., ЕГН: *****, ЕТ „П.-М. Г.”, ЕИК: *** и „ГАЗХИМ“ ООД, ЕИК ****, иск за съдебна делба на следния недвижим имот:

ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор ***.502.1016, по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. К., общ. К., обл. П., одобрен със Заповед РД-***г., на Изпълнителния директор на АГКК, с площ от 491 кв. м., находящ се в ***, предназначение на територията - урбанизирана, начин на трайно ползване - ниско

застрояване (до 10 м), по регулационен план представляващ УПИ XVIII-1016, в квартал 69, при съседни – ***.502.9542, ***.502.1009, ***.502.1015, ***.502.1018, ведно с построените в имота ДВУЕТАЖНА ЕДНОФАМИЛНА ЖИЛИЩНА СГРАДА, с идентификатор ***.502.1016.1, с площ от 67 кв.м. и ЕДНОЕТАЖНА СЕЛСКОСТОПАНСКА СГРАДА, с идентификатор ***.502.1016.2, с площ от 24 кв.м, по разрешение за строеж № 166/24.10.2002г. на ТСУА - общ. К., представляващи жилищно-търговска сграда с магазин за хранителни стоки и ограда, а поземленият имот по документ за собственост представляващ УПИ XVIII, в квартал 68 по ЗРП на ***, състоящ се от 308 кв. м. дворно място.

Във въззивната жалба са релевирани оплаквания за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната част на решението. Твърди се, че съделителите М. М. Б. и М. П. Г. са съсобственици на процесния ПИ с идентификатор ***.502.1016, ведно със сградите в същия, при равни права. Поддържа се възражение за придобиване по силата на десетгодишно давностно владение на УПИ XXIV-1017, общ., от 185 кв.м., което се сочи като фиктивно прехвърлено на „Газхим“ ООД и приобщено към процесния имот, както и че същото е служило за задоволяване на жилищните нужди на съпрузите и за обслужването на изградената от тях жилищна сграда в имот №1016. По същите съображения се поддържа и възражение за придобивна давност на 1/2 ид.ч. от УПИ XVIII-1016 и сградите в него. Посочва се, че разпоредителната сделка в полза на ЕТ „П. – М. Г.“ е фиктивно извършена, имотът е бил владян от съпрузите от закупуването му до момента, както и че едноличният търговец няма принос в изграждането на жилищната сграда, нито е осъществявал владение върху имота. Моли се за отмяна на решението в обжалваната част и постановяването на друго решение, с което да се допусне до делба, при равни квоти между М. М. Б. и М. П. Г. – Поземлен имот с идентификатор № ***.502.1016 по КККР на гр. К., общ. К., обл. П., ведно с построените в него жилищна сграда с идентификатор № ***.502.1016.1 и стопанска сграда с идентификатор № ***.502.1016.2. Претендира се присъждане на разноски по делото.

В срока по чл.263 ГПК не са постъпили писмени отговори на въззивната жалба от въззиваемите М. П. Г., ЕТ „П. – М. Г.“ и „Газхим“ ООД.

ПЛОВДИВСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК намира следното:

Въззивната жалбата е подадена в срок, от надлежна страна с правен интерес от обжалване и е процесуално допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато се касае за нарушение на императивна материалноправна норма, което може да бъде констатирано

като порок от въззивната инстанция и без да е било изрично направено оплакване за това с въззивната жалба съгласно разрешението в т.1 от ТР 1/ 2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което спорът следва да бъде разгледан по същество.

Производството по настоящето дело е делбено във фазата по допускането на делбата.

В обжалваната част на решението районният съд е сезиран с иск за делба от М. Б. против М. П. Г. по отношение на следния недвижим имот: Поземлен имот с идентификатор № ***.502.1016, по КККР на гр.К., общ.К., обл.П., одобрен със Заповед № РД-***г. на ИД на АГКК, с площ от 491 кв м, находящ се в ***, с предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване / до 10 м/ , по регулационен план, представляващ УПИ XVIII – 1016, в квартал 69, при описани съседи, ВЕДНО с построените в имота ДВУЕТАЖНА ЕДНОФАМИЛНА ЖИЛИЩНА СГРАДА, с идентификатор ***.502.1016.1, с площ от 67 кв м и ЕДНОЕТАЖНА СЕЛСКОСТОПАНСКА СГРАДА, с идентификатор № ***.502.1016.1, с площ от 24 кв м, по разрешение на строеж № 166/ 24.10.2002г. на ТСУА – общ.К. представляващи жилищно-търговска сграда с магазин за хранителни стоки и ограда, а поземленият имот по документ за собственост, представляващ УПИ - XVIII, в кв.68 по ЗРИ К., състоящ се от 308 кв м дворно място.

Ищцата твърди, че поземленият имот е придобит от двамата съделители по време на брака им въз основа на Договор за продажба на общински парцел от 1997г., том ***, стр.**** г. по описа на Агенция по вписванията – гр.К., а сградите са построени въз основа на разрешение за строеж от 24.10.2002г., издадено от ТСУА – общ К. Твърди, че с договор за покупко-продажба от ***г., обективиран в нотариален акт №***г на Нотариус С.Р., с рег.№***, съпрузите са прехвърлили 1/2 ид.ч. от УПИ XVIII-1016 на ЕТ „П. – М. Г.“.

В срокът по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от М. П. Г., който не е оспорил съсобствеността си с ищцата относно процесния имот и сгради. Изразил е становище, че делбата на ПИ с идентификатор № ***.502.1016 с площ от 491 кв.м., ведно с двуетажната еднофамилна жилищна сграда с идентификатор № ***.502.1016.1 с площ от 67 кв.м. и едноетажна селскостопанска сграда с идентификатор № ***.502.1016.2 с площ от 24 кв.м. следва да бъде допусната при квоти 3/4 идеални части за него и 1/4 идеална част за съделителката М. М. Б..

В първоинстанционното производство са приети основно и допълнително заключение на съдебно-техническа експертиза, в които е проследен регулационният статут на имота. Според основното заключение на СТЕ, със Заповед № ***/*** г. на кмета на Община К. е одобрен регулационен план на част от гр.К., касаещ кв.68, в

който квартал попада и имот пл.№ 1016, за който се отрежда парцел УПИ XVIII-1016. По отношение на последния се сочи, че няма данни да са предприемани каквито и да е регулационни изменения, както и че със Заповед № РД-***г. на ИД на АГКК е одобрена КК на гр.К. При извършеното изследване вещото лице заключава, че в имот с идентификатор № ***.502.1016 се вмести не само парцел XVIII-1016, но и по – голяма част от парцел УПИ XXIV-1017, общ., поради което не е налице идентичност между имота, описан в договор за продажба на общински парцел, вписан на 18.12.1997 г. и имот с идентификатор № ***.502.1016 по КК на гр.К. Според вещото лице е налице грешка в КК относно границите на имот 1016, тъй като в нея би следвало да бъде отразена нематериализираната имотна граница, съществувала в кадастралния план от 1993 г. и явяваща се западна за парцел XVIII-1016 и източна за парцел УПИ XXIV-1017, общ. От допълнителното заключение на СТЕ се установява, че имот 1016 по кадастралния план на гр.К. от 1993г., за който е отреден парцел XVIII в кв.68 е образуван от следните имоти по плана от 1973 г., попадащи в кв.69 и отредени за парцел II – *** „***“ и озеленяване: част от имот 750 с площ около 293 кв.м. и част от стара улица с площ около 15 кв.м. По отношение на жилищната и стопанската сграда в парцел XVIII е посочено, че са въведени в експлоатация през 2005 г. При изслушването си о.с.з. на 04.11.2019 г., вещото лице сочи, че делбеният имот с идентификатор 1016 е образуван изцяло от УПИ XVIII-1016 и по-голяма част от УПИ XXIV-1017, общ., като останалата част от последния излиза в улица.

В предвид гореустановените данни, ищцата е представила нотариален акт № ****, том I, рег.№ 1438, дело № *** г. на Нотариус Т.Р., рег.№****, с който М. М. Б. и М. П. Г. са прехвърлил на „Газхим“ ООД правото на собствеността на дворно място, цялото с площ от 185 кв.м., находящо се в гр.К., общ.К., обл.П., съставляващо УПИ XXIV-1017, общ, кв.68. Ищцата е поискала конституирането на „Газхим“ ООД като страна в производството и е направила възражение за изтекла в нейна полза и на М. П. Г. придобивна давност върху посочената част от поземления имот в размер на 185 кв.м. за период от 2009 г. до момента.

Ищцата М. М. Б. е поискала и конституирането на ЕТ „П. – М. Г.“ като страна в производството, доколкото същият се е легитимирал като собственик на 1/2 ид.ч. от УПИ XVIII-1016 от 308 кв.м. въз основа на представения по делото нотариален акт №****, том III, рег. № 5978, дело № ***г на Нотариус С.Р., по отношения на която част в размер на 154/491 ид.ч. е направила възражение за изтекла придобивна давност в нейна полза и на М. П. Г. за периода от 2002 г. до момента. Ищцата е направила и възражение за придобивна давност на жилищната сграда в делбения имот като е твърдяла, че от изграждането на сградата през 2003 г. същата е владяна като семейно жилище и придобита от същата в режим на СИО от съпрузите до *** г., когато бракът е бил разтрогнат / в първото с.з./.

С Определение №1150/ 31.12.2019г. районният съд е конституирал „Газхим“ ООД и ЕТ „П. – М. Г.“ като съделители в производството.

С подадения отговор на исковата молба ноконституираният съделител „Газхим“ ООД е изложил твърдения, че е изключителен собственик на УПИ XXIV-1017, общ. Оспорил е твърденията за изтекла в полза на М. М. Б. и М. П. Г. придобивна давност с доводите, че дружеството е придобило имота през 2009г. и до прекратяването на брака с влязло в сила решение на *** г. предвиденият в закона 10 годишен срок не е изтекъл. Въвел е довод за непълнота и грешка в кадастралната карта при нанасянето на УПИ като част от процесния имот и е твърдял, че така е възникнала съсобственост, която никой не е искал и не са налице законови основания, нито предприети законови процедури, за да възникне съсобственост.

За установяване на твърдението на ищцата за упражнявана фактическа власт върху делбения имот, вкл. върху всеки един от включените в него УПИ, както и за обстоятелството, че жилищната сграда е построена от бившите съпрузи, завършена през 2004г. и ползвана от бившите съпрузи като семейно жилище до прекратяването на брака, в производството са били събрани гласни доказателства чрез разпита на допуснати на ищцата свидетели.

По делото е приложено гр.д.№ 131/2016г.по описа на КРС – I гр.с., от което се установява, че бракът между първоначалните съделители е бил сключен на ***г. и прекратен с влязло в сила съдебно решение по същото дело на ***г.

С Определение № 260050/ 17.09.2020г. първостепенният съд служебно е допуснал изготвянето на СТЕ за извършване на геодезическо заснемане и изготвяне на комбинирана скица с координати на граничните точки на делбения имот, което да послужи за изменение на КК на гр.К. по реда на чл.54, ал.2 ЗКИР, разноските за която не са били внесени от страните в срок, съгласно указанията на съда.

С постановеното по делото решение първостепенният съд е отхвърлил иска за делба на процесния недвижим имот и сгради, след като е приел същият за недопустим. Районният съд се е позовал на заключението на СТЕ, според което е налице грешка в кадастралната карта на гр.К. Изложил е съображения за задължението на съда да изследва наличието на непълнота или грешка в одобрената кадастрална карта, имаща декларативно действие, от която не произтичат промени във вещноправния статут на имотите. Приел е, че при констатиране на непълноти и грешки те следва да се съобразят при произнасянето на съда, като съдебното решение, придружено със скица проект, ще бъде основание за изменение на кадастралната карта от органите на кадастъра, както и за записване в кадастралния регистър на действителния собственик по реда на чл.54, ал.4 ЗКИР. С изложеното, първостепенният съд е мотивирал служебно поставената от него задача към СТЕ за изготвянето на комбинирана скица с координати на граничните точки на делбения имот, тъй като влязлото в сила съдебно

решение, придружено от проект за изменение, би представлявало основание за изменение на кадастралната карта на гр. К. по реда на чл. 53а, т. 1 ЗКИР и делба на имота би била допустима. За да отхвърли предявения иск за делба на процесния имот и сгради, районният съд се е мотивирал с неизпълнението от страните на дадените им указания за внасянето на депозит за вещо лице, а така и не изготвянето на необходимата за допускане на делбата експертиза.

Първоинстанционното решение е обжалвано от съделителката М. М. Б. с подадената въззивна жалба, по която е било образувано възз.гр.д.№ 857/2021 г. на Окръжен съд – Пловдив, IX гр.с.

С определение № 261162 от 23.06.2021 г. въззивният съд е оставил исквата молба без движение с указания за индивидуализиране на претендираните права в съсобствеността със съделителя М. П. Г. по отношение на ПИ с идентификатор № ***.502.1016, в който е установено, че се вмести парцел XVIII-1016 и парцел XXIV-1017, общ, както и основанието, на което е възникнала съсобствеността с „Газхим“ ООД

С молба вх.№279284/ 14.07.2021г. ищцата М. М. Б. е конкретизирала петитума на исквата молба досежно спорния имот, както следва: Поземлен имот с идентификатор ***.502.1016 по КККР на гр.К., одобрен със Заповед № РД-***г. на Изпълнителния директор на АГКК, с площ от 491 кв. м., находящ се в ***, трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване - ниско застрояване / до 10 м/, а по регулационен план, представляващ УПИ XVIII-1016, с площ от 308 кв. м. и УПИ XXIV-1017, общ., с площ от 185 кв. м. от кв.68, при съседни: ***.502.9542, ***.502.1009, ***.502.1015, ***.502.1018, ведно с построените в имота двуетажна еднофамилна жилищна сграда, с идентификатор ***.502.1016.1, с площ от 67 кв. м. и едноетажна селскостопанска сграда, с идентификатор ***.502.1016.2, с площ от 24 кв. м. по разрешение за строеж № 166/ 24.12.2002г на ТСУА – общ.К., представляващи жилищно-търговска сграда с магазин за хранителни стоки и ограда. Позовава се е на извършената разпоредителна сделка от М. Б. и М. Г. в полза на „Газхим“ ООД на дворно място, цялото с площ от 185 кв. м., съставляващо УПИ XXIV-1017, общ., в кв.68 по плана на гр.К. от 1993г., при граници на имота: УПИ XVIII-1016, УПИ XIX-1018 и улица с нотариален акт № ****, том I, рег.№ 1438, дело № ***г. на нотариус Т.Р., рег.№***. Твърди, че с посочената квота от 185/491 ид.ч. дружеството се е легимирило като съсобственик на процесния имот с идентификатор ***.502.1016, по отношение на която идеална част е направено възражение за придобивна давност.

С решение № 260981 от 15.11.2021 г. постановено по възз.гр.д.№ 857/2021 г., ПдОС е обезсилил Решение № 260099 от 27.11.2020г. постановено по гр.д.№ 1843/ 2018г. по описа на Карловски районен съд – II гр.с., в обжалваната му част по

съображения за недопустимост на предявения иск за делба. Въззивното решение от ПдОС е било обжалвано от М. М. Б. пред Върховния касационен съд.

С Определение № 50422 от 17.10.2022 г. постановено по гр.д.№ 1745 от 2022 г. по описа на ВКС, I гр.о., е допуснато касационното обжалване на решение № 260981 от 15.11.2021 г. постановено по възз.гр.д.№ 857/2021 г., ПдОС по реда на чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК по въпроса кои са белезите, чрез които може да се индивидуализира един недвижим имот, предмет на иска за делба и по реда на чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК по въпроса при обединяване на два имота в един общ по силата на кадастралната карта, заснела и отразила новообразувания имот съгласно неговите съществуващи на място материализирани граници и заявените от страната права на собственост върху целия имот, запазват ли се правата на отделните собственици върху реални части от този имот или тези права се трансформират в съсобственост при квоти съгласно пространствения обхват на притежаваното от всеки от тях право на собственост върху отделните имоти.

С Решение № 50008 от 01.02.2023 г. постановено по гр.д.№ 1745 от 2022 г. по описа на ВКС, I гр.о. е приел следното: По първия поставен пред съда въпрос е прието, че изискването за надлежна индивидуализация на имота е ирелевантно към разрешаването по същество на спора за принадлежността на правото на собственост, както и за допустимостта на иска за делба, доколкото искът за делба е винаги допустим, ако е предявен за поделяне на недвижим имот. Искът за делба е недопустим само когато за поделяне по съдебен ред са заявени права, които по естеството си не са вещни, както и в случаите, когато това е изрично предвидено в закон.

По втория поставен въпрос касационната инстанция е развила съображения, че одобрението на кадастралната карта няма вещно-прехвърлително действие, нито може да погаси или измени правото на собственост върху имотите по действащия регулационен план (ПУП), нито въз основа на него може да възникне съсобственост, при действащи регулационен план (ПУП) и кадастрална карта границите на собственост на имотите се определят съобразно действащия регулационен план (ПУП), а не по кадастралната карта. Поради това предмет на делба може да бъде само имот в границите му по действащия регулационен план (ПУП) на населеното място. Според ВКС несъответствията между действителното правно положение и отразеното в картата няма правопораждащо или правопрекратяващо действие. В производството по иск за делба правото на собственост се установява с доказване на правопораждащите го факти. Пропускът да се отрази или неправилното отразяване в кадастъра на обекта на правото на собственост е основание за допълване или поправянето му. Той не е пречка да се установи правото на собственост, както и да се прекрати съсобствеността (решение №81/17.02.2012г. по гр.д.№506/2011г. на I ГО на ВКС). Делба се извършва на годни обекти на собственост. В населените места такива недвижими имоти са

поземлени имоти (дворните места, индивидуализирани чрез актуалния им териториалноустройствен статут). При приложен (действащ) подробен устройствен план (ПУП) или дворищнорегулационен план (в сила преди приемането на ЗУТ) за дадено населено място те индивидуализират поземлените имоти (дворните места), които урегулират. Т.е. при действаща регулация поземлените имоти (дворните места) се индивидуализират чрез бележите си на урегулирани поземлени имоти. Границите им съответстват на регулационните линии, които определят и местоположението и площта им. Кадастралният план представлява заснемане на повърхността, той има значение за бъдещ устройствен план, а не за действащ. Заснетите с него граници на имотите не определят собствеността върху тях (решение №196/10.10.2014г. по гр.д. №2362/2014г., I ГО на ВКС).

Заснемането на два урегулирани поземлени имота в границите на един поземлен имот при изработването на кадастрална карта по реда на ЗКИР, както и съществуващите между страните спорове за наличието на съсобственост върху всеки един от двата урегулирани поземлени имота, респ. върху общо отредения им ПИ, са ирелевантни за допустимостта на иска за делба.

Според ВКС, горните обстоятелства имат значение при произнасянето по съществото на спора с решението по чл. 344, ал. 1 ГПК и по-специално при произнасянето по въпроса налице ли е съсобственост, върху кой имот и между кои лица, при което не съществува пречка съдът да приеме, че само между част от съделителите е налице съсобственост само върху реална част от описания в исковата молба недвижим имот – съответния урегулиран поземлен имот, включен в чертите на описания в исковата молба ПИ. След като тази реална част представлява самостоятелен обект на право на собственост и е обособена от действащия регулационен план като самостоятелен урегулиран поземлен имот, не съществува пречка този имот да бъде допуснат до делба, вкл. като допуснатата при изработването на кадастралната карта грешка бъде отстранена въз основа на представена по делото скица на съответния УПИ.

По същество на правния спор ВКС е приел, че обстоятелството дали имотът отговаря на установените в закона изисквания за самостоятелен обект на право на собственост и на действия по разпореждане с това право е относимо към основателността на предявения иск за делба, а не към неговата допустимост. При наличието на твърдения и оспорвания, че само реална част от посочения в исковата молба имот е съсобствена между съделителите, съдът е длъжен да извърши преценка и да се произнесе по съществото на спора по въпроса каква част от този имот, включително реална, е съсобствена, между кои съделители и при какви делбени права (чл. 344, ал. 1 ГПК) и следва ли да бъде допуснато извършването на делбата, т.е. налице ли са пречки делбата да бъде допусната и съответно извършена.

Според касационната инстанция, в настоящия случай неправилно въззивният съд е приел, че наличието на неразрешен спор за материално право, свързан с установена непълнота или грешка в одобрената кадастрална карта, има за последица недопустимост на иска за делба. ВКС е изложил съображения, че в делбеното производство съдът се произнася с решение по въпроса за принадлежността на правото на собственост, поради което дадените в ТР №8/2014 от 23.02.2016г. разрешения следва да намерят приложение.

ВКС е приел за неправилен изводът на въззивния съд, че не е конкретизиран правопораждащия юридически факт, съставляващ основание за възникване на претендираната съсобственост с участващото в делбата „Газхим“ ООД по отношение на имот с идентификатор ***.502.1016. Посочено е, че последователно в хода на производството съделителката М. М. Б. е поддържала, че съсобствен между нея и съделителя М. Г. е имотът, представляващ УПИ XVIII-1016, който представлява част от ПИ с идентификатор ***.502.1016. Прието е, че подадената на 14.07.2021г. молба с вх.№279284 съдържа твърдението, че „Газхим“ ООД притежава права в ПИ ***.502.1016, тъй като през 2009г. съделителите М. Б. и М. Г. са извършили в полза на дружеството разпореждане с УПИ XXIV-1017, общ., който е включен в границите на П И ***.502.1016, което според съделителката М. Б. обуславя наличие на съсобственост. ВКС е указал, че именно по тези твърдения за правата на дружеството съдът следва да се произнесе с решение по реда на чл. 344, ал. 1 ГПК и допусне до делба онази част от имота, за която от представените по делото доказателства се установи, че е съсобствена, преценявайки при това действително притежаваните от съделителите вещни права.

Пловдивският окръжен съд, в настоящия си съдебен състав, при спазване на дадените указания от касационната инстанция на осн.чл.294 от ГПК, намира следното по същество на правния спор:

От фактическа страна по делото се установява от основното и допълнително заключение на СТЕ, и при изслушването на вещното лице, че делбеният поземлен имот с идентификатор ***.502.1016 по КККР на гр.К., обл.П., одобрена със Заповед РД-***г. на ИД на АГКК, с площ от 491 кв. м. е образуван изцяло от УПИ XVIII-1016 и от по-голяма част от УПИ XXIV-1017, общ., които са посочени в комбинирана скица - Приложение № 2 към основното заключение на СТЕ.

По отношение на УПИ XVIII-1016 се установява, че със Заповед № *** г. на кмета на Община К. е одобрен регулационния план на част на гр.К., касаещ кв.68, в който попада имот пл.№ 1016 г. и от същия е отреден УПИ XVIII-1016, който е обозначен между числата 1-2-3-4-5-6-1 на скица - ксерокс - Приложение № 1 към основното заключение на СТЕ. От 1997 г. до изготвянето на основното заключение на СТЕ по отношение на посоченото УПИ не са били предприети регулационни

изменения. По делото се установява, че УПИ XVIII-1016 е бил придобит от М. М. Б. и М. П. Г. по време на брака им с Договор за продажба на общински парцел от 1997г., вписан на 18.12.1994 г. в АВ – гр.К., което УПИ се намира в кв.68 по плана на гр.К. и се състои от 308 кв.м. С последваща разпоредителна сделка горните съделители са прехвърлили на ЕТ „П. – М. Г.“ - 1/2 ид.ч. от правото на собственост върху незастроения парцел от 308 кв. м. съставляващ УПИ XVIII-1016 в кв.68 по РП на гр.К., съгласно договор за покупко-продажба от *** г., обективиран в нотариален акта за покупко-продажба на недвижим имот акт № ****, том III, дело № 373 от на Нотариус С.Р., с рег.№*** на НК.

Видно от Приложение № 2 към основното заключение на СТЕ в УПИ XVIII-1016 са били изградени двуетажна жилищна сграда и селскостопанска постройка, които съгласно скица по делото са заснети в кадастралната карта на гр.К. като жилищната сграда с идентификатор ***.502.1016.1 и площ от 67 кв.м. и селскостопанската сграда с идентификатор ***.502.1016.2 и площ от 24 кв.м. Съгласно допълнителното заключение на СТЕ, жилищната сграда и селскостопанската сграда са въведени в експлоатация през 2005 г., които според разрешение за строеж № 166/24.10.2002г на ТСУА – общ.К. и удостоверение за въвеждане в експлоатация № 41/11.08.2005 г. издадено от главния архитект на Община К., представляват жилищно-търговска сграда с магазин за хранителни стоки и ограда.

По отношение на УПИ XXIV-1017, общ., също се установява, че е бил придобит от М. М. Б. и М. П. Г. по време на брака им с Договор за продажба на общински парцел от 1997г., вписан на 18.12.1994 г. в АВ – гр.К., който се намира в кв.68 по плана на гр.К. и е с площ от 185 кв.м. М. М. Б. и М. П. Г. са прехвърлили на „Газхим“ ООД собствеността на дворно място, цялото с площ от 185 кв.м. и съставляващо УПИ XXIV-1017, общ. по плана на гр.К. с договор за покупко-продажба от *** г., обективиран в нотариален акт № ****, том I, дело № **** г на Нотариус Т.Р., с рег. №*** на НК.

Вследствие на извършените разпоредителни сделки М. М. Б., М. П. Г. и ЕТ „П. – М. Г.“ са се легитимирали като съсобственици на УПИ XVIII-1016, а „Газхим“ ООД като собственик на УПИ XXIV-1017, общ., от които понастоящем е образуван процесния ПИ с идентификатор ***.502.1016 по КKKP на гр.К. с площ от 491 кв.м.

При така установените факти по делото следва да се имат предвид разясненията в отменителното решение на ВКС, според които заснемането в кадастралната карта на урегулираните поземлени имоти в един общ поземлен имот няма за последица възникване на съсобственост върху тези имоти в очертаните им от кадастралната карта граници, тъй като заснемането не води до промяна в принадлежността на правото на собственост, а има само декларативно действие. Следователно, заснемането на УПИ XVIII-1016 и УПИ XXIV-1017, общ., в границите на ПИ с идентификатор №

***.502.1016 не погасява и не изменя правото на собственост върху двата урегулирани поземлени имота, нито води до съсобственост между собствениците на отделните УПИ. Тоест не е налице съсобственост между „Газхим“ ООД и останалите съделители на ПИ с идентификатор ***.502.1016, доколкото нито „Газхим“ ООД е придобило право на собственост по отношение на имот УПИ XVIII-1016, нито за собствениците на последното е възникнало право на собственост по отношение на УПИ XXIV-1017, общ., със заснемането на двата УПИ в общия поземлен имот.

С предявения иск М. М. Б. претендира допускането до съдебна на делба на целия ПИ с идентификатор № ***.502.1016 с позоваване на възражението си за придобиване по силата на давностно владение на частта от поземления имот, съответстваща на включения в него УПИ XXIV-1017, общ. с площ от 185 кв.м, по което съдът следва да се произнесе.

Съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗС, правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години. Въззивният съд намира, че по делото не се установява наличието на 10-годишен период на владение, за да настъпи правната последица на чл. 79, ал. 1 ЗС. „Газхим“ ООД с легитимира като собственик на дворното място, съставляващо УПИ XXIV-1017, общ. с площ от 185 кв.м. въз основа на договор за покупко-продажба от *** г., обективизиран в нот. акт № ****, том I, рег.№ 1438, дело № ***г. на Нотариус рег.№****. По делото се установява от приетата в първата инстанция ССЕ, че имотът е заприходен като актив на дружеството на 15.06.2010 г. Доказва се, че имотът е придобит от „Газхим“ ООД с инвестиционни намерения, за които свидетелства в показанията си св.Д. Б. /майка на ищцата/, сочейки в първата инстанция за намерението на съпрузите да направят туристическо дружество и хотел, което не било осъществено. Същевременно се доказва, че „Газхим“ ООД е предприело действия за реализирането на инвестиционните си намерения, за което е учредило в полза на „Д. т.****“ ЕООД гр.***, безсрочно право на строеж за „Туристически информационен офис с места /стаи за настаняване и закуска/, в собствения си недвижим имот - съгласно нотариален акт за учредяване на право на строеж /суперфиция/ върху недвижим имот акт № ***, том III, рег.№ 9819, дело № *** г. на Нотариус рег.№**** от НК.

Изложеното опровергава твърдението на ищцата, че въпреки разпоредителната сделка в полза на „Газхим“ ООД, владението върху имота е продължило за задоволяването на жилищните нужди на семейството. Напротив, предприетите действия след придобиването на имота сочат на извода, че осъществяваната върху същия фактическа власт е била с намерение за реализиране на инвестиционните намерения на „Газхим“ ООД. Вярно е, че не се установява осъществяването на инициативата, за която е бил придобит имотът от „Газхим“ ООД. Последното обаче не обосновава владение на съпрузите в предвидения от закона десетгодишен срок по

смисъла на чл.чл. 79, ал. 1 от ЗС. По делото се установява, че с решение № 248/12.07.2016 г. постановено по гр.д.№ 131/2016г. на КРС – I гр.с., е прекратен гражданският брак между М. М. Б. и М. П. Г. и е одобрено постигнатото между тях споразумение за ползването на семейното жилище, представляващо къща и дворното място, от М. Г. срещу заплащането на наем на М. Б.. От това се заключава, че от 12.07.2016 г. ищцата Б. е напуснала поземленият имот в гр.К., от което се опровергава твърдението ѝ за владение след това. Извод за обратното не се обосновава от довода, наведен в хода на устните състезания, че съпрузите са продължили да владеят двата парцела след развода през 2016 г., което владение ищцата е осъществявала чрез М. Г. като владеец на своята 1/2 ид.ч. и държател на 1/2 ид.ч. на М. Б.. Доказателства за последното досежно УПИ XXIV-1017, общ., не са ангажирани по делото. Одобреното между страните споразумение с решението по гр.д.№ 131/2016г. на КРС касае ползването на семейното жилище, находящо се в ***, представляващо къща с дворно място, собственост на съпрузите, придобито по време на брака. Доколкото в споразумението липсва конкретизация на семейното жилище, посочено като къща и дворно място, като такива следва да се приемат жилищната сграда и УПИ XVIII-1016, на които безспорно съпрузите са били собственици. Към датата на сключване на споразумението, по силата на разпоредителната сделка от *** г. УПИ XXIV-1017, общ., е било собственост на „Газхим“ ООД. Следователно, не може да се обоснове извод, че съпрузите са владели частта от поземления имот, съставляващ УПИ XXIV-1017, общ., за нуждите на семейството, нито и че същото е продължило след развода им на 12.07.2016 г. В аспекта на изложеното, по делото не се установява твърдения 10-годишен период на владение върху частта от поземления имот, съставляващ УПИ XXIV-1017, общ., за придобиването ѝ по силата на давностно владение от съпрузите.

С оглед на горното и доколкото не се установява съсобственост по отношение на УПИ XXIV-1017, общ., заснет в границите на ПИ с идентификатор № ***.502.1016, неоснователно е искането за допускането до съдебна делба на целия процесен поземления имот.

Според отменителното решение на ВКС, не съществува пречка съдът да приеме, че само между част от съделителите е налице съсобственост само върху реална част от описания в исковата молба недвижим имот – съответния урегулиран поземлен имот, включен в чертите на описания в исковата молба ПИ. След като тази реална част представлява самостоятелен обект на право на собственост и е обособена от действащия регулационен план като самостоятелен урегулиран поземлен имот, не съществува пречка този имот да бъде допуснат до делба, вкл. като допуснатата при изработването на кадастралната карта грешка бъде отстранена въз основа на представена по делото скица на съответния УПИ. В тази насока са и указанията на ВКС, според които до делба следва да се допусне онази част от ПИ с идентификатор № ***.502.1016, за която от представените по делото доказателства се установи, че е

съсобствена.

В разглеждания случай съсобствена е частта от ПИ с идентификатор № ***.502.1016, съставляваща УПИ XVIII-1016 с площ от 308 кв.м., ведно с изградените в нея жилищна сграда, с идентификатор ***.502.1016.1, с площ от 67 кв.м. и селскостопанска сграда, с идентификатор ***.502.1016.2, с площ от 24 кв.м., представляващи жилищно-търговска сграда с магазин за хранителни стоки и ограда. След прекратяването на брака между М. М. Б. и М. П. Г., на основание договор за продажба на общински парцел от 1997г., вписан на 18.12.1994 г. в АВ -гр.К. и предвид разпоредителната сделка от *** г., всеки от тях се е легитимирал като собственик на 1/4 ид.ч. от УПИ XVIII-1016, а ЕТ „П. – М. Г.“ на останалата 1/2 ид.ч. По отношение на постройките в имота не е учредено право на строеж, поради което следва да се приема, че следва да намери приложение чл.92 ЗС, които по приращение са собствени на собствениците на УПИ XVIII-1016, според права им.

В процеса е въведено възражение за придобивна давност с пр.основание чл.79, ал.1 ЗС от М. М. Б. и М. П. Г., по време на брака им, на прехвърлената 1/2 ид.ч. от УПИ XVIII-1016 на ЕТ „П. – М. Г.“, ведно с изградените в имота сгради. По това възражение съдът следва да се произнесе при преценката между кои лица и при какви квоти следва да се допусне делбата.

Правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години /чл.79, ал.1 ЗС/, а владението е упражняване на фактическа власт върху вещ, която владелецът държи, лично или чрез друго, като своя /чл.68, ал.1 ЗС/, създадена е и оборима презумпция, според която се предполага, че владелецът държи вещта като своя, докато не се докаже, че я държи за друго /чл.69, ал.1 ЗС/. Съгласно дадените задължителни указания с Тълкувателно решение № 1 от 6.08.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2012 г., ОСГК, презумпцията на чл. 69 ЗС се прилага на общо основание в отношенията между съсобствениците, когато съсобствеността им произтича от юридически факт, различен от наследяването. Независимо от какъв юридически факт произтича съсобствеността, е възможно този от съсобствениците, който упражнява фактическа власт върху чуждите идеални части, да превърне с едностранни действия държането им във владение. Ако се позовава на придобивна давност за чуждата идеална част, той трябва да докаже при спор за собственост, че е извършил действия, с които е обективирал спрямо останалите съсобственици намерението да владее техните идеални части за себе си.

В разглеждания случай се претендира изтекла десетгодишна придобивна давност за 1/2 ид.ч. от УПИ XVIII-1016 от 2002 г. и за сградите в имота от датата на построяване им, които се установява, че са въведени в експлоатация през 2005 г. като жилищно-търговска сграда с магазин за хранителни стоки и ограда. Твърденията на ищцата са, че разпоредителната сделка от 2002 г. е била фиктивно извършена в полза

на ЕТ „П. – М. Г.“, който не е осъществявал търговска дейност в имота, а последният е продължил да се владее от съпрузите за задоволяване на нуждите на семейството и обслужването на изградената от тях жилищна сграда, представляваща семейно жилище. Така изложените твърдения се доказват по делото от събраните гласни доказателства чрез разпита на водените от ищцата свидетели и от постигнатото между съпрузите споразумение, одобрено с бракоразводното решение.

По отношение строителството в имота от показанията на св.Д. Б. се установява, че планът е бил изваден през 2002 г., а строежът на къщата е продължил две години. Последната е построена от двамата съпрузи по време на брака им, с общи средства, за задоволяване на жилищните нужди на семейството, в която къща са отгледали децата си и са живели до развода си през ***г. Свидетелката излага показания, че части от имота са били прехвърлени на ЕТ „П. – М. Г.“, но не е бил построен търговски обекти и търговска дейност в имота не е била осъществявана. Напротив, според тези свидетелски показания, мястото е било към къщата, имало цветя, градинка и лозички. В насока на изложеното са и показанията на св. Н. Б. /сестра на ищцата/, която също сочи, че строителството на къщата е започнало през 2002 г., същата е била построена за 2-3 години, през 2004 г. семейството се е нанесло да живее в къщата. Посочва, че къщата е построена със семейни средства, като строителството е било извършено от наета фирма или работници. По отношение на дворното място се сочи, че в него са се вкарвали колите, имало градинка, рози. Излага показанията относно разпоредителната сделка по отношение на ЕТ „П. – М. Г.“ за магазин, който не бил направен. Соци, че в мястото не се е появил търговски обект, както и че сградата не се е ползвала от фирмата. Посочва, че мястото се е ползвало от семейството преди да се разведат през ***г.

Кореспондиращо с изложеното е и съдържанието на постигнатото между страните споразумение, одобрено с бракоразводното решение от 12.07.2016 г., с които съделителите - бивши съпрузи са установили, че изградената постройка /къща/ с дворно място в *** е представлявало тяхно семейно жилище, придобито по време на брака.

При съвкупната преценка на изложеното се налага извод, че въпреки извършената разпоредителна сделка през 2002 г., за период от 2002 г. до прекратяването на брака през ***г. съпрузите са упражнявали фактическа власт върху прехвърлената 1/2 ид.ч. и са своили същата за задоволяване на жилищните нужди на семейството чрез изграждане на семейно жилище и неговото обслужване. Така и от свидетелските показания се установява, че в имота съпрузите са изградили семейното си жилище, посочено от тях като къща с дворно място в споразумението по бракоразводното дело. Последната е въведена в експлоатация през 2005 г., поради което до развода си през *** г. съпрузите са упражнявали фактическа власт и са своили

постройката като семейно жилище, в което са живели с децата си. Същевременно по делото не се установява едноличният търговец да е упражнявал търговска дейност в имота, нито такава в изградената постройка. Следва и да се приеме, че упражняването от съпрузите владение по време на брака им, по отношение на имота и постройката, е било безспорно обективизирано спрямо другия съсобственик - едноличния търговец, доколкото като такъв именно се явява единият от съпрузите М. Г., който въпреки регистрацията си като едноличен търговец не променя своята правосубектност / в този смисъл Определение № 389 от 10.VI.1997 г. по ч. гр. д. № 269/96 г., ВКС, V г. о /

С оглед на изложеното и доколкото позоваването на придобивна давност не е елемент от фактическия състав на нормата, а е процесуално средство за защита / в този смисъл и Решение № 112/07.08.2019 г., гр. д. № 3065/2018 г., I г. о., ВКС и др/, то към момента на развода на страните през 2016 г. следва да се приеме за настъпило оригиналното придобивно основание по чл. 79, ал. 1 от ЗС, а именно – придобиване на правото на собственост за съпрузите над съсобствения имот и сгради, поради упражнено спокойно и несмущавано владение върху същите повече от 10 г.

В аспекта на изложеното се налага извод, че по силата на договора за продажба на общински парцел от 1997г. и на осн.чл.79, ал.1 ЗС съделителите М. М. Б. и М. П. Г. се легитимират като съсобственици при равни права на реалната част на ПИ с идентификатор № *****.502.1016**, обособена като УПИ XVIII-1016 с площ от 308 кв.м., ведно с жилищна сграда с идентификатор *****.502.1016.1**, с площ от 67 кв.м. и селскостопанска сграда с идентификатор *****.502.1016.2**, с площ от 24 кв.м., представляващи жилищно-търговска сграда с магазин за хранителни стоки и ограда.

Ето защо искът за делба се явява основателен за реалната част на ПИ с идентификатор № *****.502.1016**, обособена като УПИ XVIII-1016 и сградите в него между М. М. Б. и М. П. Г. с равни квоти, поради което следва да бъде уважен, както и следва да се отхвърли по отношение на „Газхим“ ООД и ЕТ„П. – М. Г.“ и за реалната част на ПИ с идентификатор № *****.502.1016**, обособена като УПИ XXIV-1017, общ., с площ от 185 кв.м по отношение на всички ответници.

Като е достигнал до различни изводи, районният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго решение, съобразно гореизложеното.

По разноските: За първоинстанционното производство на съделителите М. М. Б. и М. П. Г. не следва да се присъждат разноси, тъй като такива следва да бъдат определени при извършване на делбата, съгласно чл. 355 ГПК. Следва да им се присъдят разноси за въззивната и касационната инстанция съобразно уважаването на иска за допускане до съдебна делба, респективно отхвърлянето му - за въззивната инстанция М. М. Б. е направила разноси за адвокатско възнаграждение от 1 000 лева, от които следва да й присъдят 500 лева, а М. П. Г. е направил разноси за адвокатско

възнаграждение от 600 лева, от които следва да му се присъдят 300 лева. За касационната инстанция М. М. Б. е направила разноски за адвокатско възнаграждение от 2 000 лева, от които следва да й присъдят 1000 лева, а М. П. Г. в размер на 1600 лева, от които следва да му се присъдят 800 лева.

На осн. чл. 78 от ГПК въззивницата следва да бъде осъдена да заплати сторените от „Газхим“ ООД разноски, направата на които се доказва в общ размер на 1150 лева за адвокатско възнаграждение по възз.гр.д.№ 857/2021 г., ПдОС и възз.гр.д.№ 331/2023 г., ПдОС. Не се установява направата на разноски от ЕТ,П. – М. Г.“ и такива няма да му бъдат присъдени.

Водим от горното, Пловдивският окръжен съд, VI гр.с.:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260099/ 27.11.2020г. постановено по гр.д.№ 1843/ 2018г. по описа на Карловски районен съд – II гр.с., **в частта**, в която: ОТХВЪРЛЯ предявения от М. М. Б., ЕГН: *****, против М. П. Г., ЕГН: *****, ЕТ,П. – М. Г.“, ЕИК: *** и „Газхим“ ООД, ЕИК ***, иск за делба на следния недвижим имот: ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор ***.502.1016, по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. К., общ. К., обл. П., одобрен със Заповед РД-***г., на Изпълнителния директор на АГКК, с площ от 491 кв. м., находящ се в ***, предназначение на територията - урбанизирана, начин на трайно ползване - ниско застрояване (до 10 м), по регулационен план представляващ УПИ XVIII-1016, в квартал 69, при съседни – ***.502.9542, ***.502.1009, ***.502.1015, ***.502.1018, ведно с построените в имота ДВУЕТАЖНА ЕДНОФАМИЛНА ЖИЛИЩНА СГРАДА, с идентификатор ***.502.1016.1, с площ от 67 кв.м. и ЕДНОЕТАЖНА СЕЛСКОСТОПАНСКА СГРАДА, с идентификатор ***.502.1016.2, с площ от 24 кв.м, по разрешение за строеж № 166/24.10.2002г. на ТСУА - общ. К., представляващи жилищно-търговска сграда с магазин за хранителни стоки и ограда, а поземленият имот по документ за собственост представляващ УПИ XVIII, в квартал 68 по ЗРП на К., състоящ се от 308 кв. м. дворно място, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ДОПУСКА делба между М. М. Б., ЕГН: ***** и М. П. Г., ЕГН: ***** на следния недвижим имот: **реална част с площ от 308 кв. м. от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор ***.502.1016**, по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. К., общ. К., обл. П., одобрен със Заповед РД-***г., на Изпълнителния директор на АГКК, с площ на целия поземлен имот от 491 кв. м., находящ се в ***, предназначение на територията - урбанизирана, начин на трайно ползване - ниско застрояване (до 10 м), която реална част е **обособена като УПИ XVIII-1016**, в квартал 68, съгласно действащия подробен устройствен план на

гр.Карлово, одобрен със Заповед № *** от *** г. на кмета на гр.К., при съседни на поземления имот – ***.502.9542, ***.502.1009, ***.502.1015, ***.502.1018, ведно с построените в имота ДВУЕТАЖНА ЕДНОФАМИЛНА ЖИЛИЩНА СГРАДА, с идентификатор ***.502.1016.1, с площ от 67 кв.м. и ЕДНОЕТАЖНА СЕЛСКОСТОПАНСКА СГРАДА, с идентификатор ***.502.1016.2, с площ от 24 кв.м, представляващи жилищно-търговска сграда с магазин за хранителни стоки и ограда по разрешение за строеж № 166/24.10.2002г. на ТСУА - общ. К. и удостоверение за въвеждане в експлоатация № 41/11.08.2005 г. издадено от главния архитект на Община К.,

ПРИ СЛЕДНИТЕ КВОТИ: 1/2 /една втора/ идеални части за М. М. Б. и 1/2 /една втора/ идеални части за М. П. Г.,

КАТО ОТХВЪРЛЯ иска за делба по отношение на „ГАЗХИМ“ ООД, ЕИК ***, и на ЕТ „П.-М. Г.“, ЕИК: ***.

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. М. Б., ЕГН: *****, против М. П. Г., ЕГН: *****, ЕТ „П. – М. Г.“, ЕИК: *** и „Газхим“ ООД, ЕИК ***, иск за делба на следния недвижим имот: **реална част с площ от 185 кв. м. от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор ***.502.1016**, по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. К., общ. К., обл. П., одобрен със Заповед РД-***г., на Изпълнителния директор на АГКК, с площ на целия поземлен имот от 491 кв. м., находящ се в ***, предназначение на територията - урбанизирана, начин на трайно ползване - ниско застрояване (до 10 м), която реална част е **обособена като УПИ XXIV-1017, общ.**, в квартал 68, съгласно действащия подробен устройствен план на гр.К., одобрен със Заповед № *** от *** г. на кмета на гр.К., при съседни на поземления имот – ***.502.9542, ***.502.1009, ***.502.1015, ***.502.1018.

В необжалваната част решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА М. М. Б., ЕГН: *****, да заплати на „Газхим“ ООД, ЕИК: *** сумата 1150 лева/ хиляда сто и петдесет лева/ разноски за адв.възнаграждение по възз.гр.д.№ 857/2021 г., ПдОС и в.гр.д.№ 331/2023 г., ПдОС

ОСЪЖДА М. М. Б., ЕГН: *****, да заплати на М. П. Г., ЕГН: *****, сумата от 1 100 лева /хиляда и сто лева / - разноски за адв.възнаграждение по в.гр.д.№ 857/2021 г., ПдОС, и гр.д.№ 1745/2022 г., ВКС.

ОСЪЖДА М. П. Г., ЕГН: *****, да заплати на М. М. Б., ЕГН: *****, сумата от 1 500 лева /хиляда и петстотин лева / - разноски за адв.възнаграждение по в.гр.д.№ 857/2021 г., ПдОС и гр.д.№ 1745/2022 г., ВКС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на основанията по чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____